

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Vocatio ad particulares Religiones

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

facitq; in ipsius amore feruere: interdum autem non eò vsque progreditur sed docet illud tantum; animumque addit ad id obeundum, quod est opus obsequij: interdum omnes occurrentes difficultates expedit; interea aliquas superandas relinquit: vt ipsi pugnantibus, naturaq; repugnans vincens meritum creseat. Nam qui Matthæum ad eò efficaciter vocauit vt magna cum sua voluptate res omnes suas relinquere, institueret, tenuissimum d. *coniumm* in signum lætitiæ, qua eas relinquebat; idem discipulos vocauit, qui cupiebant redire, & curam gerere *e parentum*, & *rebus domesticis* disponere, quos ipse exhortatus est, vt huiusmodi officia depositis, superatisque omnibus, quæ occurrebant difficultatibus ipsam querentur. Qui autem in inijs *uenuè* pugnant, consequi solent solam consolationem suæ uocationis tunc temporis, cum maxime illis est vtilis præmium autem, quod solis remis navigare cœperunt, confidentes in Dei: citius accipiunt centuplum, quàm alij, vt expansis velis, & secundum puppim vento prosperè progrediantur, suamque navigationem feliciter expediant.

§. II.

Vocatio ad Particulares Religiones.

SE non fortè quis dubitet: an eadem sit certitudo cuiusvis uocationis, & inspirationis ad Religionem particularem, ad quam sentit se propendere? sæpe enim euenit, vt inspiratio ad opera virtutis in genere sit applicatio autem ad hæc vel illa particularia sit Dæmonis, aut proprii ritus. Quare euenire posset, vt ipse Deus feruentia nobis inspiraret ad Religionem; Dæmon autem instigaret ad minùs perfectam, aut immoderatam adeundam, in qua perfectionis feruor intepescat; aut eam ingratam, cuius Institutum constitutioni nostræ naturali magis repugnet, ut vires nostras excedat: ne in eo perseueremus. Quod eueniret, si desiderium & quærentem solitudinem, incitaret hostis ad eam Religionem amplectendam, quæ agit cum proximis; aut contra, naturaliter propendens ad agendum cum proximis impelleret ad eam Religionem, quæ pro solitudine; & hominem alioqui debilem incitaret ad Religionem arduiorem, & seueriorem, quàm eius complexio ferre posset; & hominem vehementibus passionibus ex natura agitarum induceret ad Religionem arduiorem, quàm eius necessitas exigit. Quamobrem optime S. Thomas quamuis necesse non sit, alios consulere ad examinandum & approbandum propositum suscipiendi statum religiosum: expedire tamen, ad illud eligendum, alios consulere: tam quoad ipsum modum executionis, quàm Religionis eligenda; cum in vtroque subesse possit deceptio. Verum

2. 2. q. vlti.
a. vlti.

d Luc. 5. 29.
e Mat. 8. 21
f Luca 9. 55

men, quod cum inspiratio eodē tempore & eadem vi & efficacitate, altero ē
 in multis prędictis modis ad statū religiosum & in particulari aliqua Religio-
 ne suscipiendū, incitat, & impellit: verisimile valde est, vtrameq; partē ab eo-
 dem spiritu provenire. Cūq; enim ad ipsum Dominum nostrū spectet, homi-
 nis vocare ad Religiones; cognoscat autē cuiusvis hominis complexionē &
 facultatē ac talentum; ipsius providentię erit, vnūquēq; ad eam Religionem
 inducere, quę ei expedit. Cuius rei bonū erit iudiciū, si & in genere, & in par-
 ticulari illum statum simul inspiret. Et in eo casu non est, quod quis hęreat
 & vereatur defectum virū suarum spiritualium: qui n. ipsum vocat, eas præ-
 bēbit, neq; est hęrendum, quod Religio illa particularis sit alijs minū per-
 fectior, nō enim vult Deus oēs ad id q. perfectius est, vocare, & quamvis aliqua
 Religio sit imperfecta; erit tamē perfectior, quā sit vita secularis. Nec tutū
 est, propterea maioris perfectionis relinquere Dei vocationē: nam aut is nō
 perseverabit in perfectione, ad quā vocatus nō est; aut non cū tanto profes-
 sione. Et quemadmodū S. quidā Abbas dixit: præstat esse in professione minū
 perfectā deuotū, quā in perfectiori indeuotū. Sæpe aliās tolet Dominus no-
 strus suos impulsus diuidere ita, vt Religionis desideria in genere inspiret,
 non tamen Religionis in particulari: & potius tam dubios nos circa secun-
 dum relinquit; quā certos circa primum. Item aliquando inspirat ratio-
 nes, quę aliquo modo nos ad statum religiosum inducunt; non tamen om-
 nino nostrum intellectum conuincunt: quia alia nobis pro contraria parte
 occurrunt, quę nos reddūt omnino perplexos. Et aliquando ipsa desideria
 Religionis, quę sentimus, ad eō sunt debilia ac leuia, etiā si sint diuturna: vt
 hęreamus, nec de eorum executione aliquid certi statuamus. In quibus casu-
 bus meritō adhibebimus documenta illa & regulas positas in primo tracta-
 tu. & ad particularem hunc statum applicabimus. Inter quę documen-
 ta maximi momenti est illud, quod S. Laurentius Iustinianus adfert: Vocati,
 inquit, ad mundi contemptum, & ad obedientię gloriolum conflictum, dis-
 cernendorum, spirituum regulam nequaquam contemnant: verū neque
 ipsi eandē se habere confidant. Rara vtique virtus est, & paucissimis colla-
 ta illis videlicet, vt arditror, qui sunt corde humiles, mente puri atque ten-
 tationibus varijs diutissimē probati. Donum quidem Dei est, & à sancto pre-
 rogatum Spiritu: non minū ad aliorum, quā ad ipsorum recipientium v-
 riliteratem. In rebus igitur arduis, & præsertim in renunciatione sæculi, & in
 arripienda institutione nouę vitę, nullus sibi in re propria credat: sed eorū
 ac quiescat consilio, qui ex diuturna colluctatione victorum, & ad epta virtu-
 tum corona, (spiritus in se nihilominus operante sapientia) discretione pol-
 litant, ac proximorum dilectione flammescunt, atque religiosorum morum
 puritate clarescunt. Porro qui tales sunt, errare vix possunt: cū videlicet

Apud Cassi-
 Collat. 19.
 cap. 3.

Cap. 5.
 Lib. de O-
 bid. cap. 26.
 Cui gratia
 dicitur dis-
 cernendi
 spiritus.

c c
 c c
 c c
 c c
 c c
 c c
 c c
 c c
 c c

22 non nisi oratione prauia, & cōsiderata personarum qualitate, Spiritusq; be-
 23 ſti directione, ſententiā ſuam proferant. Ipsi etenim tanquam veri homines
 24 & ſub paracleti diſciplina eruditi, nolunt ex proprio ſenſu loqui; ſed q̄ dī-
 25 nā iudicauerint eſſe placitū voluntati: quam vtiq; excluſi affectione penam
 26 interuenientibus quoq; ignitis precibus, intelligere ac perſcrutari conantur.
 27 Hoc quippe Propheta figuratiſſe expreſſit, cum dixit de quatuor illis locutiſ
 28 animalibus: quōd a *cum fieret vox ſuper firmamentū, animalia ſubmittuntur ad
 29 ſuas: vt videlicet perſpicaciūſ, atq; quietiūſ internæ aſpirationis aff. etiā in-
 30 telligere valerent; & iuxta eā loqui. Nam qui à ſemetipſo loquitur, frequenter
 31 ſententias proferendo præcipitat; & ipſos interrogantes errare facit. Quam
 32 obrem oportet neophitū, & ad ſæculi contemptum vocatum, ſententiam
 33 mancipare conſilio: eorū ſcilicet, qui ſint opere & eruditione probati; q̄
 34 nequaquā propriæ Religionis commoda, ſeu augmentum; ſed animalia
 35 cra perquirant. Ipſis namq; cuncta ſui cordis arcana patefaciant, ante de-
 36 berationē de ſe faciendā. Ipſis (inquā) referent corporis valetudinem, mor-
 37 tis conſtantiam, deſideriorū ætus, propoſiti perſeuerantiā; & vniuerſa que
 38 ad vtriuſque hominis attinent qualitatem; quæ proſectō conſultorem præ-
 39 uem, & idoneum minimè latere conueniunt. Hæc S. Laurentius Juſtinianus
 40 Ex his facile deducitur, (vt S. Thomas bene aduertit) cum circa hanc
 41 mutationem dubia occurrunt: non eſſe conſilium ab ijs petendum, qui
 42 ſunt eam impedire: quales ſunt parentes, cognati, & amici ſecundum carnem.
 43 Nam vt S. Gregorius cuidam Venatio, amicos tuos conſulenti vt religioſe
 44 deſereret, ſcripſit: de cauſa vitæ conſilium à fautoribus mortis quaeris: quod
 45 dum non te, ſed res tuas diligunt: nulla tibi, niſi quæ ad tempus placent, con-
 46 ſuluntur. Si conſiliarium quaeris, mei ipſum accede: nullus enim conſiliarius
 47 poteſt eſſe fidelior, quam qui non res tuas, ſed te ipſum diligit. Ijs qui huius
 48 modi homines conſulunt euenit, quod Chriſtus Dominus noſter dixit: *cæcus
 49 cæcus ducatum præſtet, ambo in foueam cadunt.* Cæci ſunt ad præbeant
 50 conſilium in rebus noſtræ ſalutis ac perfectionis, qui amore tantum carum
 51 nos diligunt, valdeque ſunt rebus terrenis addicti. Hic enim amor excæcat
 52 oculos animæ; nec patitur eos aliud videre, quam quod eſt carni & ſanguini
 53 plauſibile. Si itaq; eos adhibemus conſiliarios, noſtrarumq; actionum deſer-
 54 ces: & illi & nos incidemus in profundam deceptionis viam in hoc munda-
 55 do; & poſtea in ipſum infernum. Illi quidem, quod malè conſuluerint, nos
 56 autem, quod eorum conſiliū ſecuti fuerimus. Quare, qui deſiderat has duci
 57 profundas foueas euitare: conſiliarium accipiat non cæcum ſed perſpicacis
 58 oculis præditum, ad veritatem agnoſcendam; & corde forti ad illam in
 59 vilo reſpectu proferendam. Per huiusmodi enim conſiliarios ſolet Do-
 60 minus noſter voluntatem ſuam ijs manifeſtare, qui eam inuenire optant.*

a Exech. 1.
25.

1.2. q. 189.
10.

ib. 1. Epist.
13.

b Mat. 15.
14.